

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zastoupena JUDr. Milanem Davidkem, advokátem se sídlem U Zámeckého parku 1211/18, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2016, č. j. 1 Ad 38/2015 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Milana Davidka **se určuje** částkou 1 573 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně bydlela v jednolůžkovém pokoji, za který platila měsíční nájemné ve výši 6 450 Kč. Od roku 2013 jí byl proto poskytován doplatek na bydlení ve stejné výši podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Z potvrzení ze dne 10. 3. 2014 Úřad práce České republiky - krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) zjistil, že žalobkyně již obývá dvoulůžkový pokoj, za který platila nájemné ve výši 4 950 Kč. Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2014, č. j. 7591/2014/AAL, proto žalobkyni od 1. 3. 2014 snížil doplatek na bydlení na 4 000 Kč. Toto rozhodnutí žalovaný zrušil svým rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014, č. j. MPSV-UM/13203/14/4S-HMP, a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně.

[2] Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, č. j. 8975/2015/AAL, správní orgán I. stupně přiznal žalobkyni doplatek na bydlení ve výši 4 950 Kč od března 2014. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/12718/15/9S-HMP, pouze upravil výrok prvostupňového

rozhodnutí tak, že doplatek na bydlení se snižuje z částky 6 450 Kč na částku 4 950 Kč měsíčně, a to s účinností od 1. 3. 2014 (toto rozhodnutí již bylo Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumáno pod sp. zn. 7 Ads 255/2016).

[3] Správní orgán I. stupně zároveň dne 3. 11. 2014 zahájil řízení z moci úřední dle § 45 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, č. j. 9349/2015/AAL, správní orgán I. stupně přiznal žalobkyni doplatek k dávce doplatku na bydlení za období března až srpna 2014 v celkové výši 5 700 Kč. Výše doplatku byla určena rozdílem mezi oprávněným doplatkem na bydlení v částce 4 950 Kč měsíčně a chybně určeným doplatkem na bydlení ve výši 4 000 Kč měsíčně. Uvedený rozdíl 950 Kč byl vynásoben šesti coby počtem měsíců, kdy byl doplatek na bydlení přiznán v nižší výši. Toto rozhodnutí žalovaný zrušil dne 23. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/12836/15/9S-HMP, a řízení o poskytnutí doplatku k doplatku na bydlení zastavil, neboť nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení podle § 45 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

II.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2015 k Městskému soudu v Praze žalobu, v níž namítala nezákonnost vydaného rozhodnutí, které vycházelo z neúplně zjištěného skutkového stavu.

[5] Žalobu Městský soud v Praze zamítl výše uvedeným rozsudkem. Uvedl, že zrušené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 4. 2015, č. j. 9349/2015/AAL, a jemu předcházející správní řízení bylo nadbytečné. Dlužný doplatek na bydlení náležel žalobkyni ve správné výši již na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/12718/15/9S-HMP, jímž byl v řízení o doplatku na bydlení přiznán žalobkyni nárok na dávku ve výši 4 950 Kč již počínaje dnem 1. 3. 2014, takže nebylo třeba nic doplácet.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka označila rozhodnutí městského soudu za ryze formalistické. Městský soud nevzal v potaz veškeré rozhodné skutečnosti. Nesrozumitelné rozhodnutí městského soudu vycházelo z neúplného dokazování a bylo nepřezkoumatelné. Chybějící náležité poučení stěžovatelky ze strany žalovaného vedlo k jeho nepřezkoumatelnosti.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí žádné okolnosti, které by se týkaly zmatečnosti řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], její žaloba ani nebyla soudem odmítnuta a řízení nebylo zastaveno [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Stěžovatelčiny námitky obsahově směřují pouze k důvodům podle písm. a) a d), tedy k nesprávnému posouzení právní otázky soudem a k nepřezkoumatelnosti řízení.

[13] Námitka nesprávného posouzení právní otázky spočívala v tvrzení, že městský soud a žalovaný při rozhodování o doplatku na bydlení nevzali v potaz všechny rozhodné okolnosti.

[14] Ustanovení § 45 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi stanoví: „*Dávka neprávem (...) nevyplácená nebo vyplacená v nižší částce, než v jaké náleží, (...) se přiznává nebo zvýší, a to ode dne, od něhož dávka nebo její zvýšení náleží, nejvýše však 3 roky zpětně ode dne, kdy orgán rozhodující o dávkách tuto skutečnost zjistil, nebo ode dne, kdy o zvýšení dávky nebo o přiznání dávky příjemce nebo žadatel požádal.*“

[15] Právě výše uvedené ustanovení aplikoval správní orgán I. stupně, ale nesprávně. Namísto vydání nového rozhodnutí ve věci doplatku na bydlení, k němuž ho zavázal žalovaný svým rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014, č. j. MPSV-UM/13203/14/4S-HMP, zahájil řízení z moci úřední podle uvedeného ustanovení. Částka 5 700 Kč, kterou tímto způsobem hodlal stěžovatelce vyplatit, však byla přiznána stěžovatelce již v rámci původního řízení. To bylo pravomocně skončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/12718/15/9S-HMP, jímž byl stěžovatelce doplatek na bydlení snížen z částky 6 450 Kč na správnou částku 4 950 Kč měsíčně s účinností od 1. 3. 2014.

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu a žalovaného, že zrušené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 4. 2015, č. j. 9349/2015/AAL, bylo stejně jako celé jemu přecházející řízení, nadbytečné. Pokud by totiž žalovaný dané rozhodnutí nezrušil, došlo by k vykonatelnosti rozhodnutí, jež by představovalo právní titul stěžovatelky k finančnímu plnění, na které neměla opodstatněný nárok. Nárok na doplatek na bydlení ve výši 4 950 Kč měsíčně stěžovatelce náležel již na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/12718/15/9S-HMP. Žalovaný proto postupoval správně, když podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

[17] Stěžovatelka dále uplatnila námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když uvedla, že napadený rozsudek lze označit za nepřezkoumatelný. Tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřovala v neúplném dokazování. Nejvyšší správní soud nevidí žádný konkrétní důvod, proč by měl být rozsudek za nepřezkoumatelný označen, když splňuje základní požadavky kladené na přezkoumatelné soudní rozhodnutí. Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil (srov. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, a ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud vázán dispoziční zásadou, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek těmito kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje.

[18] Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nelze proto považovat za pochybení, pokud se městský soud nevyjadřoval ke všemu, co stěžovatelka uváděla v žalobě, pokud se nejednalo o samostatné žalobní body.

[19] Stěžovatelka taktéž namítala, že nebyla ve správním řízení řádně poučena. Tato námitka je obecná a nekonkretizuje, kdy a jak mělo k pochybení dojít. Městský soud se na str. 5 napadeného rozsudku s touto námitkou dostatečně vypořádal a uvedl, že i když poučení správního orgánu I. stupně v rozhodnutí ze dne 7. 4. 2015, č. j. 9349/2015/AAL, nebylo úplné, tak lze ze stěžovatelčina postupu po vydání tohoto rozhodnutí usoudit, že poučení porozuměla a také se jím řídila.

[20] Samotné rozhodnutí městského soudu obsahuje požadované poučení o opravném prostředku podle § 54 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelčina procesní práva tak nebyla zkrácena. Nejvyšší správní soud proto neshledal opodstatněnou ani námitku absence poučení.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[23] Stěžovatelce byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., který podle poslední věty tohoto ustanovení zastupuje stěžovatelku i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby v hodnotě 1 000 Kč podle § 7 bod 3 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání návrhu ve věci samé v podobě kasační stížnosti). K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, je odměna dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 273 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 1 573 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu